

דוד היה איש הצוות שלי בטנק בפלוגה ל' בפיקודו של אדם ויילר ז"ל המ"פ. עשינו יחד כברת דרך ארוכה. עברנו ביחד את אימון הצוות הקשה, ועם סיומו ירדנו לפעילות מבצעית בתעלת סואץ. כבר באימון הצוות התגלה דוד כאדם משכמו ומעלה. הוא היה יפה-תואר, גבוה ורחב כתפיים, בעל כח פיזי רב, אך עם לב זהב. דוד היה התותחן בצוות שלנו, ואני הייתי הנהג של הטנק. מטבעו של תפקיד הנהג היה זה התפקיד הקשה ביותר מבחינה פיזית. בתום האימונים המפרכים היינו מתחילים בטיפול השגרתי בטנק. לכל אחד בצוות היו מטלות משלו לטיפול בטנק. אך דוד לא הסתפק במטלות שלו. תמיד כשהיה דוד מסיים את מטלותיו היה מתנדב לעזור לי בסיום מטלותי, מניף בקלות את זרועותיו האדירות ומחזק את ברגי הטנק האדירים בזחל הטנק. היה זה מעשה יומיומי שלו, פעם אחר פעם תרם את כולו לסיוע לאנשי הצוות שלו. אהבתי אותו מאד כחבר, אך שהייתי מבוגר ממנו במספר שנים עקב לימודי האקדמיים טרם הגיוס. היינו חברים בלב ונפש.

שני סיפורים מאפיינים במיוחד את אופיו ואישיותו של דוד ואת תכונותיו האישיות. ערב אחד בעת הפוגה מאימונים, החל אוהל המ"פ, אדם ויילר ז"ל, לעלות באש מסיבה לא ברורה. היה זה דוד שלא איבד עשתונותו, זינק ממקומו באוהל הסמוך, הישר ממיטתו, הסתער על האוהל בידיים חשופות, הפיל את האוהל תוך שהוא משליך עליו בידיים חשופות חול, ובעזרת מטפי כיבוי כיבה במהירות ונחישות את האש. כל החיילים עמדו מסביב המומים ומשתאים נוכח נחישותו ואומץ ליבו. עוד באותו יום אסף המ"פ אדם ויילר את הפלוגה ושיבח את דוד על תושייתו ואומץ ליבו.

מקרה שני במהלכו נתגלה אופיו של דוד היה ביום הראשון של הפעילות המבצעית בתעלת סואץ. אחרי יום ארוך ומתיש של סיור לאורך מעוזי התעלה ופתיחת צירי התנועה למעוזים, התחלנו לנוע עם הטנק לעבר בסיס הפלוגה, נווה דקלים שכונה בשם "צרצ'יל". כשהיינו בתנועה סמוך לעיר הנטושה קנטרה שמענו לפתע קול נפץ. המ"פ אדם ויילר צנח פנימה לתוך הטנק כשהוא מדמם מראשו. היינו משותקים מהלם. התבוננו במ"פ האהוב והנערץ בתדהמה. דוד נטל במהירות יוזמה והחל לדווח בקשר כי המ"פ ויילר נפגע, אסף את המ"פ הענק אל חיקו והחל לטפל בו ובפציעתו. לצערי המ"פ היה כבר חלל ולא בחיים, אך הנחישות והיוזמה של דוד היתה למופת בעינינו. היה זה אך טבעי שדוד דרש, לאחר שגופתו של ויילר פונתה מהטנק, לנקות את דמו של המ"פ בתוך הטנק, אף שהמג"ד, יוסי פלד, רצה לשלוח צוות אחר לעשות זאת, כדי להקל עלינו את הטראומה. אך דוד לא אבה לשמוע. לדבריו: "המ"פ היה בצוות שלנו, אחד מאתנו, ואנחנו ננקה את שרידיו" אמר תוך שהוא מנקה את קרקעית הטנק ודמעות זולגות מעיניו.

כזה היה דוד. בעל אישיות כובשת, בעל נכונות תמידית לעזור. הערצתי אותו בכל לבבי, עד יום מותו. לצערי אף ראיתי את הרגע בו נפגע הטנק שלו על "חמוטל" מטיל האוייב, ואת הטנק עולה באש. ליבי החסיר פעימה ולא האמנתי שמישהו יוכל להכריע את האיש החזק הזה. היית לי דוד אח ורע, ודמות לחיקוי.

יהי זכרך, דוד, ברוך!

חיים לביא- חבר לצוות